

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 192.

V Ljubljani, v torek 25. avgusta 1891.

Letnik XIX.

Kdo se je prepil?

XIII.

Že večkrat so izražali mnogi naši čitatelji željo, naj bi ponatisnili „najlepše odstavke“ iz radikalnega dnevnika, ki jim ne pride velikokrat ali celo ne pred oči. Tej mnogostranski želji smo včeraj ustregli ter natrgali „pisanega cvetja“ na „Narodovem“ vrtu, ki bujno poganja raznovrstno čmeriko. Tudi danes hočemo zviti zal šopek „dišečih“ cvetov.

V V. svojem članku skuša dokazati radikalni kolega, da je „ljubljska klika“ klerikalcev v istini brezdomovinska, češ, da zanemarija narodne svoje dolžnosti in prednost daje nenarodnim in se brati z nemškutarji, kakor je to praktikovala pri poslednjih volitvah, česar nikdo utajiti ne more.

Mislil je namreč na zadnjo državnozborsko volitev v gorenjskih in notranjskih mestih. Ob svojem času smo to stvar dovolj pojasnili, da je namreč konservativni kandidat brez nemških glasov dobil ogromno večino in da teh glasov mi nismo beračili. Če pa so nekateri pošteni Nemci prostovoljno glasovali za konservativnega kandidata, je to dokaz, da je poštena sprava z mirnimi in nepristranskimi konservativnimi Nemci v Avstriji sploh in tudi na Kranjskem mogoča, kajti Nemci so uvideli, da niso sami gospodarji v državi in deželi in so tudi Slovani vedno in povsod vrli državljani.

Sicer pa so se dogajale bolj čudne stvari ob zadnji deželnozborski in mestni volitvi v Ljubljani! A kjer ni tožnika, tam ni sodnika! To vam je jasno, torej bolje, da molčite o tem.

Sedaj pride najlepše! „Ker se nam očita, da je duhovščina, oziroma omenjena klika, izdajala denar za naše strankarske namene, zdi se nam vredno in potrebno, stvar pojasniti objektivno. . . . Kar se

tiče društev, nam je jednostavno konstatovati, da je n. pr. „Sokol“ v krogih klerikalne klike skrajno nepriljubljen. Ne le, da ne dobiva niti novčiča podpore (!), se nam je s klerikalne strani očitalo, da je veleizdajsk.“

Kolikor stavkov, toliko neresnic. Naj radikalna gospoda prelišta imenik „Sokolov“, in našla bode še danes lepo število „klerikalcev“ med društveniki. Da pa je „Sokol“ nekaterim morda „nepriljubljen“, temu so krivi mnogi dogodki, ki pričajo, da mora društvo večkrat služiti za stafažo ob prilikah, ko se kažejo nasprotja. Naglašamo, da društvu kot takemu ne pripisujemo krivde. Več ne govorimo o tem, ker bi morali biti osební. So pa tudi slučaji, ki pričajo, da je neki gospodi ljubše, da „klerikalci“ sploh ne hodijo v njeno sredo. Tako je bil pisec teh člankov član „Sokolov“ nekaj let. A minolo leto ni dobil niti jednega vabila, pač pa ob novem letu poziv, da plača društvenino. Da se je zahvalil na časti same tlake, je umevno.

Dalje našteva člankar „Glasbeno Matico“, „Dramatično društvo“, „Slovensko pevsko društvo“, „Pravnik“, društvo slovenskih biciklistov (risum te neatis) in naposled čitalnice. In sklene s črnim na belem: „Klerikalne klike podpora je v vseh teh društvih = 0.“

Človeka kar smeh lomí, ko čita take bedastoče. Radikalni člankar je tako naiven, da živi v domišljiji, kakor bi bila že vsa Slovenija pod njegovim klobukom. Kolikor poznamo dotična društva, nista predsednika ne „Glasbene Matice“ ne „Pravnika“ radikalec in prvi načelnik „slovenskih biciklistov“ tudi ni bil v radikalnem taboru. Tega pa vendar ne more nihče zahtevati, da bi se n. pr. duhovniki vozili na biciklih! Ne bodite vendar tako otročje smešni!

„Če pregledamo vso dolgo vrsto narodnih društev, preverimo se, da klerikalna klika ne podpira nobenega drugega narodnega društva, nego „Slovensko Matico“ in „Družbo sv. Mohorja“. To vse stane na leto le tri goldinarje. . . . Vsak posveten rodoljub mora na leto žrtvovati najmanj desetkrat toliko, da ne govorimo o nekaterih naših velmožeh, ki na leto žrtvujejo po več stotin.“

Nečemo žaliti posvetnih domoljubov, ker nekateri iz idejalnega rodoljubja mnogo storé za narodni napredek, a to pa smemo naglašati, da so duhovniki kot stan donášali več gmotnih podpor v obče za narodne namene, kakor katerikoli drugi. Zadnji kapelan na deželi v primeri s svojimi dohodki še danes več žrtvuje, kakor marsikateri kričoč v radikalnem taboru. Če pa ima ta ali oni posvetnih gospodov po 5 tisočakov in več letnih dohodkov, gotovo laglje utropi stotak, kakor pa oni, ki z vso svojo beračijo komaj spravi skupaj pet stotakov. V tem oziru duhovščina popolnem izvršuje svojo dolžnost. Poznamo gospode duhovnike in tudi „Narodu“ neso neznani, ki dadó skoraj vse za dobre namene, bodi si dijake ali razna podporna društva, ki več koristijo narodu, nego pa marsikatero društvo na strogo radikalni podlagi. A ti ne razglajajo svojih darov vsemu svetu, ker večkrat ne vé levice, kaj dá desnica. In oglejmo si čitalnice! Iz nekaterih so bili duhovniki prisiljeni izstopiti vsled vednih napadov in sramotenj. Ali more pošteni človek sploh zahajati v kako družbo, kjer mu v obraz brijejo norce? Take slučaje smo doživeli ne enkrat, temveč večkrat celó v ljubljanski čitalnici. Res, da ti izživljachi neso bili iz prvih narodnih krogov, a miren človek se ogiblje tudi taci neprijetnosti. Da pa bi plačevali zausnice, tega tudi krščanska ljubezen ne zahteva.

Naposled pravi člankar: „Družba sv. Cirila in

LISTEK.

Sprehodi po praški razstavi.

Napisal Tineto Groga.

II.

Pojdi v duhu, dragi bralec, ogleda si to glasno pričo visoke kulture naših bratov, najprej malo po zunanosti. Saj treba le toliko časa, kolikor navadno — pod črto. Glavni vhod na južni strani vidi se že precej od daleč kot širok obok, obstoječ iz grbov štiridesetih čeških mest in nešteti banderie. Pri turnikeju vzemimo si mesto kažipota „hynkův správný plán výstavý“, načrt z naslikanimi palačami, paviljoni itd. Vse posebej z nadpisom označeno; na desni in levi vidimo vrste malih palač, na desno kakega pol metra na daleč; pustimo jih za zdaj, vrnemo se še.

Naravnost, nekaj sto korakov pred nami, dviga se obrtniška palača s ponosnimi stolpi, vrh srednjega, najvišjega, češka kraljevska krona; tik pred nami podolgast, po malo napet, ukusno osajen travnik, na katerega sprednjih voglih sta dve drevesci vsajeni; na drevesci opozoril me je sloveči slovenski zdravnik, da sta dve velikanski vaniliji (*Heliotropium peruvianum*), tropičen, prijetno dišeč grmič. Na drugem koncu travnika je spomenik kralja Jurja Poděbradskega na konju; podstavek nosi v češkem in latinskem jeziku njegovo gëslo: „Pri Bogu pravična stvar mora zmagati“.

Prelazimo odtod naravnost srednji trakt obrtniške palače, levo in desno krilo, vsako krog dvesto korakov dolgo, pustimo na stran. Tu gremo uprav v sredini palače mimo krasnega carskega paviljona, namenjenega vsprejemu presvetlega razstavinega pokrovitelja, Nj. Veličanstva; te slavnosti težko pričakuje ves češki narod.

Ob obeh straneh so postavljeni prvi dobitki razstavnih srečk. Pri severnem vzhodu stoji jednak, od tvrde Kubinzky razstavljen, ako mogoče, še krasnejši paviljon.

Izstopivši onostran, smo na mali višini, ker tu se zemlja proti severu zniža, ter prezremo vse ostale stavbe pod nami; po sredi, vstric podolgaste fačade obrtniške palače prestriže jih košat drevored; zdolaj vidimo strojevno dvorano, krog in krog nje mnogo-lično raztresene paviljone sladčičarjev, pekov, zrakovne pražanske šole, poslopja za gospodarsko, ribarsko, šolsko, gasilno razstavo, zasebne paviljone itd., itd., vse z zastavami belo-rudečimi, belo-modrimi, belo-modro-rudečimi, črno-rumenimi ozaljšane.

Za nami so ob celi podolgasti zunanji strani obrtniške palače-pokušalnice, — nad trideset jih je, — kjer dobiš prigrizljaj mesa, sladčice, ali sadja, čašico kave ali mleka, kupico piva, vina melniškega, raodniškega, lovoziškega, črnoseškega, pa tudi dalmatinskega, hežjalskega, tokajca, šampanjca.

Gnal me je jedenkrat, ne vém, kakov brencelj, da si „špogam“ kozarček šampanjca; tri dni v Pragi nisem slišal ni nemške, ni druge besede, kakor slo-

vansko; tu pa natakaraica ni znala češki, govorila je le — francoski.

Tik pri nogah vidimo vrh police v polukrogu zmes čudno skrivljenih cevij, žareč vodomet (*fontaine lumineuse*), katerega bomo na večer občudovali.

Vseh zgradb tu pod nami in protimestnih, onikraj obrtniške palače je okrog stotrideset, vmes pa gostilnic, tobakarn, časnikarskih in drugih kioskov, vsaj sedemdeset, skupaj torej nad dvesto poslopij, med temi mnogo večjih, kakor ljubljanske največje hiše.

Da bi te (kar pa prav mogoče ni) nič ne zanimalo, kar vse to krije, zabaval se bodeš vendar še ves čas. V godbenem paviljonu za Poděbradskega spomenikom vrstita se popoldne dan za dnem vojaška in mestna godba; v spodnjem delu naletiš razven domačih godb na rumunsko narodno kapelo z mešanim zborom pevcev, na zbor tamburašev, da, celó ogerski cimbalon slišal sem mimogredé škripati. Rojak-veseljak je Bog zná kolikokrat s spremljevalcem vskliknil: „Samo to je že vredno, da smo sèm priromali.“ — Toda vrnimo se, pokukajmo tudi malo pod streho.

Ponočni kralj.

Francoski spisal A. de Lamothe.

(Dalje.)

Po kratkem premolku dé škof: „Dobro, doktor! Ali verujete sedaj v zarotbe teh roparjev?“

Metoda jim ni po godu, kar jim sploh ne prija, da se praznuje naših blagovestnikov god."

Tu bi želeli, naj bi „Narod“ dokazal svojo trditev, a on se ravna po starem gésu: „Calumniare audacter, semper aliquid haeret“. Dne 4. julija t. l. smo pisali na tem mestu o godu sv. blagovestnikov Cirila in Metoda mej drugim to-le: „Prav je torej in spodobi se, da se i katoliški Slovenci s hvaležnostjo spominjajo slovanskih blagovestnikov, ki sta tudi po slovanskih zemljah sejala seme krščanskih nauk; dolžnost naša je torej, častiti ju in vzlasti ob slovesnem prazniku sv. Cirila in Metoda. V tem oziru pa nam je omenjati, da dandanes hočejo „nekaterniki“ proslavljati sv. Cirila in Metoda samo kot slovanska prvoboritelja ter ju stavijo nekako v nasprotje z rimsko stolico, z rimsko-katoliško cerkvijo. . . . Temu nasproti moramo v pojasnjenje pojmov poudarjati: Namen delovanju svetih blagovestnikov je bil razširjanje in utrjevanje katoliške vere in krepostnega življenja, in najprimernejše sredstvo za to domač jezik. — Prav je, da se napravljajo „besede“ na čast sv. Cirilu in Metodu v dobre namene, a osnovatelji naj nikdar ne pozabijo, da so besede osnovane na „čast — svetnikoma!“

Politični pregled.

V Ljubljani, 25. avgusta.

Notranje dežele.

Tretji splošni avstrijski katoliški shod bode bajé v avgustu drugo leto. Poslanec dr. Ebenhoch je že izdelal program za ta shod. Ta program se pošlje mnogim odličnim osobam, da izrekó o njem mnenje svoje.

Strossmayr. Neki madjarski list je prinesel poročilo o pogovoru nekega budimpeštanskega doktorja z vladiko Strossmayrjem. Vladika se je nekda izrazil, da večina hrvatskega deželnege zbora zastopa le svoje koristi. Voljena je le z ogerskim denarjem. Ves hrvatski narod je proti nagodbi in pri prvem gibanju bode narod pomedel sedanjo večino. V Reki so simpatije za Madjare kupljene z milijoni. Večina prebivalstva je hrvatska. Poslednje demonstracije izzvali so Madjari. Ko je bil cesar v Reki, so vzeli vse, tudi najmanjše madjarske zavode v program, hrvatskega pa nobenega ne. Noben Hrvat ni mogel k vladarju. Da se zjedine katoliška in pravoslavna cerkev, je le vprašanje časa. Sedaj sta dve oviri, ki se morata odstraniti. Prva ovira je, da pri rimski kuriji odločujejo le Italijani, druga pa, da ima car cerkveno vrhovno oblast. Poslednja ovira se bode itak odpravila, kajti čez petdeset let ne bode več monarhije v Evropi, temveč same republike. Vojna bode morda kmalu. Vnela se bode zaradi Bosne in Hercegovine, ali pa zaradi tega, ker Avstrija hoče dalje proti Solunu. V šestdesetih letih se je on pogovarjal s Košutom o pogojih, pod katerimi je sprava mej Hrvati in Madjari mogoča. Košut je pritrdil tedaj škofovim nazorom in škof je pristavil, da se res dobro razumeta, pa le zaradi tega, ker Košut ni ogerski guverner. Ko pa bil ogerski guverner, dal bi njega obesiti. — Da je ta pogovor izmišljen, je jasno. S tem hoče madjarski

list očrtniti vladiko kot monarhiji nevarnega človeka. — Zagrebški „Obzor“ je pooblaščen od najkompetentnejše strani izjaviti, da se Strossmayr ni z nikomur razgovarjal in da je torej ves razgovor časnikarska mistifikacija, katere namen je svetu dobro znan.

Mladočehi. V nedeljo so trije mladočeški poslanci govorili pred svojimi volilci. Vsi so skušali volilce prepričati, da mej Mladočehi ni najmanjšega nesporazumljenja. Dr. Engel je pripovedoval, da bi Mladočehi tudi zaveznikov lahko pridobili, ali gre za to, za kako ceno. Z veleposestniki sporazumljenje ni bilo mogoče. To, da ni bilo adresne debate, je govornik označil za zmago Mladočehov. Treba se mu je zdelo izpregovoriti o vnanji politiki. On je nasprotnik trodržavni zvezi, ki Avstriji naklada samo bremena.

Vnanje države.

Razstava Kristusove suknje v Trijeru. Dne 20. t. m. se je v Trijeru začela zastava Kristusove suknje v velečastno okrašeni škofijski cerkvi. Cerkevna svečanost začela se je s himno. Po počastenju omarice, v kateri se Kristusova suknja shranjuje, se je suknja slovesno razkrila. Slovesno službo božjo je imel škof Korum in je rekel v cerkvenem govoru, da je Kristusova suknja, ki je brez šiva, simbol jedinstvi katoliške cerkve. Po odkritju se je videlo, da je suknja iz rujavo-rumenega blaga. Slovesnosti se je udeležilo mnogo odličnih duhovnih in svetnih oseb, mej njimi luksemburški in birminghamski škof. — Razstava Kristusove suknje v Trijeru je tako važen dogodek, da se ž njim še židovski listi bavijo v uvodnih člankih. Židovska glasila hočejo svet prepričati, da je ta razstava začetek novega kulturnega boja v Nemčiji. Vidi pa se jim, da jih jezi, da se liberalni znanosti ni posrečilo še izpodkopati vere katoliške, kar baš letošnja razstava Kristusove suknje dokazuje. Vsi napadi nasprotnikov sv. cerkve so bili zaman.

Bavarsko. Na Bavarskem se sedaj vrše dopolnilne volitve za deželni zbor. Kakor se kaže, bodo v prihodnjem zasedanju katoliki imeli 81 poslancev, liberalci 74 in konservativci 4. Stvari se torej za katoliško stvar ugodno obračajo. Pri občnih volitvah sta obe stranki bili prišli jednako močni v zbor, pri dopolnilnih volitvah pa liberalci zgubljajo mandate.

Francija in Anglija. Francoski listi, ki so se nedavno navduševali za Rusijo, navdušujejo se sedaj za Anglijo. Na vso moč hvalijo kraljico angleško, njene hčere, vojvodo Connaughta, angleške častnike in Angleže sploh. Veseli jih, da je stara kraljica pri banketu vstala, ko je godba zaigrala marseljezo. Posebno je pa še Francoze razveselilo, da kraljica podari Carnotu svoj potret v jako lepem okviru, katerega je že naročila. V okviru bode francoski in angleški grb. Da se tudi prihodu francoskega brodogojca v Portsmouth pripisuje velika politična važnost, je naravno. Ž njim se je uničil ves uspeh potovanja nemškega cesarja v Anglijo. Tako mislijo francoski listi.

Mejnarodni shod socialistov v Bruselji se je zaključil. Shod se je posvetoval o mnogih stvareh, od katerih se nekatere delavcev neposredno toliko ne tičejo. Izrekel se je mej drugim tudi za to, da bi se odpravile stalne vojske in uvela milica. To stvar dognati, pač ne bo v moči socijalnih demokratov. Razgovarjali so se ob organizaciji socijalne stranke. Ker mejnarodna organizacija ni lahko mogoča, so se izjavili za organizacijo po državah.

Italija. V Mondoviju so postavili spomenik Karolu Emanuelu I. ter ga predvčera slovesno razkrili v navzočnosti kralja, ministrov in drugih dostojanstvenikov. Poslanec del Vecchio je v slavnostnem govoru slavil pokojnika kot začetnika italijanskega zjedinenja.

Čile. V tej deželi še ni miru. Novejša poročila javljajo, da je baš sedaj imela biti velika bitva. Dne 19. t. m. je dal predsednik Balmacedo s konjico pobiti nekaj mladih ljudi, ki so se bili zbrali blizu glavnega mesta, da se pogovoré o političnih zadevah. To je vzbudilo mej domačim prebivalstvom pa tudi mej tujci veliko nevoljo. Ko bi predsedniku nasprotna vojska jela zmagovati, se je bati, da se začnó upirati še mnogi vladni pristaši, kateri se dosedaj le iz strahu neso pridružili upornikom.

Izvirni dopisi.

Iz Celovca, 23. avgusta. (Ljudsko štetje. — Liberalci pa vera.) Poudarjalo se je že mnogokrat, da ljudsko štetje v Avstriji, odkar ga nemški liberalci zlorabijo v zgolj strankarske namene, nima nobene znanstvene vrednosti. Škoda le truda in velikih stroškov, katere morajo nositi davkoplačevalci. Po številkah „občevalnega jezika“ hočejo naši nasprotniki dokazati, da je Avstrija „nemška“ država, kateri se tedaj spodobi tudi nemško-liberalna vlada! Zato se toliko potrudijo, da bi številk pri ljudskem štetju po tem izpadle.

Iz vseh dežel, kjer prebivajo poleg Slovanov tudi Nemci, prihajala so poročila in pritožbe, kako prisilno in nepošteno so nemško-liberalni mogočnejši šteli svoje delavce in podložnike za Nemce, — akoravno dotični niti jedne nemške besede ni razumel. Da v tem „narodnem“ delu zlasti naši „urgermani“ z vsemi svojimi pristaši niso zaostali, ne bo treba posebej poudarjati. — Našteli so tako res letos manj Slovencev, nego leta 1880. Leta 1880 našteli so po „občevalnem jeziku“ 102.252 Slovencev, dne 31. decembra 1890. leta pa je bilo na Koroškem 101.030 Slovencev, tedaj v teku 10 let zmanjšalo se je število za 1222. — Nazadovalo je število Slovencev v okrajih: Šmohor za 153, Celovec - dežela za 172, Špital za 26, Sentvid za 201, Velikovec za 1588. Napredovalo pa je v okrajih: Beljak za 753, Volšperk za 71 in mesto-Celovec za 94.

Naši nasprotniki bi se vé najrajši videli, da bi se število Slovencev še bolj skrčilo, ali da bi jo vsi koroški Slovenci kar čez noč potegnili čez Karavanke, zapustivši svoje lepe pokrajine „Südmarki“ v blagohotno porabo!

Prepričati pa so se morali, da gre z germanizacijo, akoravno jo napravljajo prav z „hochdruckom“ in pomočjo mnogih organov, prav slabo. V desetih letih požrli so, — dober tek jim! — 1222 Slovencev, ravno ne velika številka, vredna velikih naporov nemčursko-liberalne stranke! — Spoznati morajo naši „ljubeznjivi prijatelji“ à la Dobernik itd., da se tudi koroški Slovenci nočemo še podati velikonemški sili, temveč da postajamo faktor, s katerim

„Moram!“ odgovori učenjak; „iznenadi me tudi način, po katerem razpošiljajo proklamacije!“

„Ako me bo hotel glavar slušati, povedal mu bom sredstvo, s katerim jih bode učil uljudnosti!“

„Jaz sem že Pressmannu ukazal, da jih brezozirno iztira; a potem, kar se je ravno zgodilo, sem prisiljen, še strogeje postopati,“ dé Pilferer.

„Ali se pa ne bojite, da bi vam hudobneži ne posegli po življenju?“ vpraša doktor.

„Jaz sem se že zavaroval; sedaj grem v London, ne bo me kmalu nazaj; — agentu pa sem vse izročil, in on že vé, kaj ima storiti!“

„Vi greste gotovo tudi v London?“ vpraša doktor škofa.

„Ne; ostal bodem le dva dni v Dublinu, potem pa se bodem vrnil z vojski, da zavarujem svoje posestvo. Ako se me vstaši polasté, bodo videli, s kóm imajo opraviti. Star lovec sem in dokazal jim bom, kak razloček je med dobro puško in orožjem, koje si s takim veseljem kupujejo.“

„Jaz nisem strelec, a vém za sredstvo, koje bi bilo Petru, o kojem ste govorili, jako neprijetno!“ pristavi doktor.

„Kakšno sredstvo pa?“ vpraša hlastno Pinnacle.

„Njegova nevesta Zalika, hči nekega Joyce-ta, je ravno sedaj v „workhouse“-u v Dublinu; lahko bi jo vzeli vén in v Bantry zaprli.“

„Bantri ni moj.“

„To je res; a lord Pilferer je tam lastnik in

Zalika bi bila dragocena zastavljenka v rokah Blumfield-ovih.“

„Kako?“ vpraša Pilferer.

„To je zeló priprosto. Peter in njega pristaši bi se iz strahu, da bi Zalika kaj ne storili, ne upali dotakniti gradú rosescastle-skega.“

„V istini! Krasna misel! Vi ste praktičen mož, gospod doktor!“

„Samo, da morate za to takoj, brez odloga skrbeti, ker bo ta rovaš hitel, da spravi nevesto v varen kraj!“

„Še danes zvečer jo bom dal vzeti iz „workhouse“-a!“ pravi Pilferer.

„In jutri zjutraj jo bo spremljal vojak, ko bo odpotovala,“ pristavi Pinnacle.

Bližali so se postaji Malow; vlak se je ustavil. — Plemenitoika pristréno stiskujeta roko odhajajočemu Irvinghtonu. „Žal mi je v istini,“ dé doktor, „da moram častito družbo že zapustiti, posebno, ker vas tako dolgo videl ne bodem,“ obrne se k Pilfererju.

„V tem letu se ne vrnem.“

„In mene potem morebiti ne bo več tû, — ker so moje preiskave že skoro pri koncu!“

„Nas bodete pa v Londonu obiskali; zeló bi veselilo gospo Ophelijo in mene, ko bi vas tam videli!“

„Jaz ostanem v Irskej in v Bolyboy-u me boste obiskali, kaj ne?“ dé Pinnacle; „v okolici imamo

krasne pečine, — in morebiti vas povabim na lov, kakoršnega še v Ameriki niste videli!“

„Na lisice?“

„O, na nekaj izvrstnejšega, lov na „sinove noči!“

„O, za to se vam pa lepo zahvaljujem, taki divjačini nisem prijatelj!“

„Ali se morebiti bojite?“

„Skoro, priznati moram! S peresom bi se znal vojevati, — s puško ne!“

„Milost, naznanjam, da sem potnino prenesel v vlak, ki je odpravljen v Dublin,“ oglasi se Blumfield.

„Ta vlak gre torej v Cork?“

„Da, Milost!“

„Srečno potovanje, gospóda!“ — In zopet so si stiskali roke.

Doktor se je vrnil v svoj vagon; bil je sam. „Krasno!“ vskliknil je tiho in se pomaknil v kót, iz katerega je videl odhajati lorda; „imel sem dober dan!“ Nato si potisne klobuk na oči in sedi nepremakljivo, da vlak zdrži pred kolodvor v Corku. Bil je že razsvetljen, kajti noč se je vlegala na zemljo.

Dva moža sta ga pričakovala na péronu in neki delavec se je sprehajal tam. Spoznal ju je s prvim pogledom. „Nespametneži!“ zagodrnjal je doktor; „vse hoté prehiteti! A ker je že železo gorko, mora se takoj kovati.“ (Dalje sledi.)

morajo — hočeš - nočeš — računati tudi naši nasprotniki.

Našim liberalcem je vsako sredstvo dosti dobro, da si po njem le utrdé med zaslepljenim ljudstvom svoje omajano stališče. Ne smemo se torej čuditi, da so liberalci, ako to ravno spoznajo za dobro, prav pobožni in še bolj katoliški, nego rimski papež sam!

Kot verne „non plus ultra“-kristijane naslikal je svoje pristaše nedavno tudi beljaški poslanec g. K. Ghon, ko je v Borovljah svojim volilcem poročal o delovanju državnega zbora. Prav širokoustno zaklical je svojim volilcem besede: „Vsak se laže, kdor pravi, da smo liberalci sovražniki vere!“

No, „gut gebrüllt Löwe!“ Teda, to je najnovejša fraza in krinka liberalcev, da oni niso sovražniki vere! Moralo je pa biti tudi razsodno občinstvo, katero si je brez ugovora dalo pitati s takimi lažmi!

Poleg g. Ghona je na omenjenem shodu govoril še poslanec Kirschner. Ta gospod, ki bi se čutil gotovo močno razžaljenega, ko bi mu kdo očital, da ni liberalec, — se gotovo še spominja svojih besed, govorenih v Celovcu pri neki slavnosti v proslavo cesarja Jožefa II.:

„Duh cesarja Jožefa II. še živi, pa on je vjet; težka rimska roka leži na njem; upati pa je, da bo kmetski stan te spona zlomil.“ (!)

Ali ljudje, ki tako govoré ter ob vsaki priliki kažejo svojo sovražnost do vsega, kar se količkaj zóve katoliško, niso sovražniki vere?!

Se vé, vprašanje je tudi, katero vero si je mislil gospod Ghon, ko je rekel, da liberalci niso sovražniki vere? Če si je mislil ono novošegno vero, po kateri so si žid, mohamedanec, hotentot in kristijan čisto jednaki, in katero propovedujejo novi filozofi in bogatajci, — potem se mož ni zlagal, potem mu na besedo verjamem, da liberalci niso sovražniki vere!

Opomnimo tudi še, da je celovski „Leibblatt“ nemških liberalcev pred par leti doslovno tako-le pisal: „Mi liberalci smó prav za prav hinavci, ako se še kristijane imenujemo, kajti večina od nas v resnici nič ne veruje.“ — In iz teh zagrizenih Savlov so kar čez noč postali verni Pavli?! To nam v glavo ne gre!

—rn—

Dnevne novice.

V Ljubljani, 25. avgusta.

(Deželnozborska volitev.) Z Dobrave pri Kropi se nam poroča 24. t. m.: Volitve volilnih mož za našo stranko veselo končane. Izvoljena sta župnik Aljančič in posestnik Fister iz Ovšič s 33., oziroma 31. glasovi; nasprotna stranka dobila samo po šest glasov. Zanimanje za volitve je bilo nenavadno živahno in je pokazalo, da gorenjski kmet vedno zvesto stoji na strani svojega dušnega pastirja. — Iz Kroke se nam poroča: Izvoljena sta kapelan Lavtar in trgovec Luka Hafnar, oba za č. g. Mesarja. Volitev mirna, udeležencev le 10.

(Katol. tiskovno društvo) izreka pristréno zahvalo slavni dekanijiški konferenciji radovljiški za čestilno priznanje in zbirko, 107 gold., napravljeno na korist krščanskemu tisku. Živel! zborovalci!

(Povodenj na Gorenjskem.) Iz Trbiža, dne 23. avgusta: Nocoj sem prvokrat skusil moč in pa grozo vode. Prišel sem s prijateljem z visokega Dobrača, kamor sva se napotila, da se navžijeva lepega razgleda in zdravega zraka, ali videla sva le meglo in trpela zimo, da sva škripala z zobmi. Zamudivši v Vratah vlak, ogledala sva si lepo gotsko cerkev s starimi, sedaj prenovljenimi freskami, potem pa se odpotila peš do Trbiža, da tamkaj počakava vlak. Nebó ni nama bilo celega dne prijazno — mislila sva si, do Trbiža prideva še suha. Jedva deset minut pred kolodvorom naju je vjelo in došla sva premočena do kože na kolodvor. Ne bode nič z onim vlakom ob 2. uri zjutraj, kdo ga bode moker čakal, pa sva zato obrnila v gostilnico in se skoraj zakopala v mehko postelj. Če človek iz Dobrača pride, že lahko spi, dasi je zunaj grmelo in dež lil, kakor iz čebra. Toda, kaj je to? poprašala sva se najedenkrat tam po polnoči, — prebudil naju je krik in glasno govorjenje in ropotanje doli pod nami, a voda je šumela, kakor da smo v mlinu. Skočim iz postelje, pa kar onako bos po stopnicah doli. Imel sem kaj videti. Hudournik napravil si je strugo baš skozi našo vežo in poplaval vse sobe čevljev visoko. Delali so, kar se je dalo, vendar imeli smo vodo ves dan v hiši, kuhinja, glasovir, pohištvo

vse je stalo v vodi, a hodili smo iz hiše le po deskah, katere so položili na stolce. Doli na kolodvoru pod našo hišo bilo je pa še huje. Tudi tamkaj je voda prišla v vse sobe v prizemlju; železniške proge so bile vse v vodi, a voda je nanese na cesto pri kolodvoru za več čevljev kamenja in povse opustošila kolodvorski vrt. Ali kaj vse to proti siromašnim Trbižanom. Potok, kateri teče skozi Trbiž in pa rečica Šlica podivjala sta povsem, odnesla mostove in rušila hiše in druga poslopja. V gorenjem in dolnjem Trbižu izpodkopala je voda do 13 poslopij in vse odnesla. Nekod se jedva pozna, kjer je stala hiša. Nesreča je velika, ker so oni ljudje večinoma siromašni, a odnesla jim je voda vse. Tudi pšenico, katera je bila po nekaterih krajih še na polju, odnesla je voda, na njive prinesla toliko kamenja in peska, da se niti ne pozna, kje je bila njiva. Tudi utrgala se je zemlja na več mestih, a voda izruvala je velika drevesa s koreninami. Nagledal sem se brzo te nesreče in mislil, da se popoldne z vlakom odpeljeva. Vprašal sem tedaj na kolodvoru, kaj boče z vlakom. Morda štirinajst dni ne pojde proti Ljubljani, a takó tudi proti Pontebi, odgovorilo se mi je. A toliko ljudi čaka na vlak! Romarji s sv. Višarji so se tudi vrnili, a kam da gredó sedaj! Most čez Šlico odnesla je voda, čez železniški most ne smeš, a drugod ne moreš. Naposled so nam vendar dovolili, da gremó čez železniški most. Kaj smo hoteli, bilo nam je iti peš, dokler pridemo do kraja, kjer ni nevihta železne ceste preveč poškodovale. Bila je res nevihta, kakoršne ne pojnim. Počelo je liti zvečer, a lilo je kakor iz keblá neprestano od 9. ure zvečer do 9. ure zjutraj. Naliv spremljal je blisek in strašno grmenje. Po goráh padel je povsod sneg, a na sv. Višarjih pala je solika. Teško pot sva imela s prijateljem iz Trbiža proti Kranjskemu. Grozno bilo je pogledati z železnega mosta v Šlico, katera je bobnela po globoki strugi. Cesta utrgala se je na več mestih, a voda je neprestano lila. Do Bele Peči sva skoraj kar bredla vodó, a tamkaj pa nisva mogla dalje po navadni cesti, ker je voda odnesla most, katerega so baš popravljali, a razven tega še jedno hišo in žago. Šla sva zató po železni cesti, katera je pa strašno poškodovana. Na nekaterih krajih ni ostalo nič družega, kakor železne proge in pa tramovi, nasip je pa ves voda odnesla, na drugih krajih je pa voda nanesele zopet kamenja na nekoliko čevljev visoko. Na Kranjskem poškodovane so najbolj vasi Radeče in Podkoren. Škoda je velikanska, mnogo poslopij, polja in cest je uničenih. Ljudje ne pomnijo takove nesreče. Koliko pač koristijo gozdi! Odkar se sekajo, so takovi nalivi bolj pogosti. Bog nas varuj vode! Voda je še hujsa od ognja, ogenj pusti saj zemljišče, voda pa vzame vse. Siromašni narod!

(Povodenj v kanalski dolini.) Iz Zabnice na Koroškem se nam piše: Pobožni slovenski romarji na sv. Višarje se bodo spominjali prijaznih Žabnic v kanalski dolini, skozi katere so ali potovali k sveti Devici Mariji ali katere so z visoke gore vsaj videli prijazno ležati med visokimi gorami. Hud udarec zadél je to vas in celo kanalsko dolino dné 22. in 23. avgusta. Razneslo se je čez njo neurje, kakor ga najstarejši ljudje ne pomnijo in o katerem bodo žalostne posledice še dolgo pričale. Že v soboto je ves dan deževalo, pa zelo shujšalo se je vreme po noči. Močnemu dežju pridružila se je silna nevihta. Neprenehoma švigali so bliski po oblačnem nebu, neprenehoma je gromelo od večera do jutra. Ljudje bili so vso noč v velikem strahu za svoje imetje in življenje, kajti predobro so se še spominjali nesrečnih dni leta 1872 in 1882, ko je tudi hudourje napravila mnoge škode, ki se pa še primerjati ne dá sedaj napravljeni. Željno so vsi pričakovali jutro, — pa iz več hiš morali so se že po noči izseliti ali jih utrditi, da jih deroča voda ni odnesla. Kdor pozna našo vas, vé, kako žalostne posledice mora za nas imeti vsako daljše neurje. O vseh stranij dere voda proti Žabnici, ne da bi se jej mogla pot zabraniti. V kakšni nevarnosti so ob taki priliki zlasti nižje ležeče bajte in hiše, pokazali so vnovič ti strašni dnovi. Že v soboto zvečer bile so vse vodne struge večjidel suhe, ali je šumljala neznatna vodica po njih. — In v nedeljo zjutraj? Po vseh strugah valile so se temnorujave vode, noséč pesek, kamenje, drevesa itd. — Voda napravila si je nove struge; kjer prej nikoli nisi opazil vode, tekkel je zdaj nesrečonosni hudournik, ki si je napravil sam svojo pot. Globoko razdrta so vsa pota, le z največjo težavo dospesh od hiše do hiše, od vasi do vasi. Vsa pota so neprehodna, tudi državna cesta, ki se je

premenila po noči v deroč hudournik, je poškodovana in napolnjena z drevesi, kamenjem, peskom, sipino itd. Ves promet je tako večjidel pretrgan. — Tukajšnje posestnike gozdov in žag zadela je po nevihti velika škoda. Žage so močno poškodovane ali razdrte, tako da bo treba mnogih mesecev, predno se bode na njih zopet moglo delati. Po vodi splavalo je na stotine, da na tisoče hlodov in desk, ki se bodo ali le zelo težko zopet dobili iz peska, kamenja itd., ali so pa čisto zgubljeni. Potje so večjidel čisto pokončani in na mnogih mestih ne moreš reči: tu je bil pot, ali tu je stala koč, drevo itd. Mnogo trpele so senožeti in polje, ki je zlasti okrog takozvanega „Jezera“, katero se je napolnilo, kakor prej nikoli, posuto z ilovico in peskom. Senožeti so največ trpele po plazih in udorih, ker so se napravljali povsod hudourniki, ki so rodovitno prst odnesli. Železnični tir od Trbiža do Pontablja je na več krajih zasut in izpodpran in inace zelo poškodovan, da je za delj časa nemogoč vsak promet po železnici. — Tudi od drugih krajev dehajajo žalostna poročila. Posebno hudo zadet je trg in vas Trbiž, kjer se od več stranij stekajo hudourniki, koji so tam odnesli pet hiš. Tudi več otrok našlo je v mrzlih valovih žalostno zgodnjo smrt. Obče spoštovan in priljubljen kovač se je težko ponesrečil, da bo revež vse svoje dni. — Kakor ta vas, je hudo zadeta vsa dolina. V Naborjeti je raztrgan dolg del državne ceste in železniške proge. Koliko je vsej dolini škode, se v hipu ne dá povedati. Za zdaj se more le reči, da je škoda neizmerna. Trud in skrb dolgih let splaval je v polnem pomenu besede v eni noči po vodi in potrebovalo se bode delo mnogega časa in velikanskih stroškov, da se bode škoda na potih, pri žagah itd. le nekoliko poravnala. Poštni promet med Trbižem in Pontabljem se vzdržuje le po poštnih selih, ki hodijo od pošte do pošte.

R—n.

(S kranjsko-koroške meje) se nam poroča o zadnji nevihti. V Žabnicah je voda v noči od sobote na nedeljo pridrla od treh strani. Potok Lesičnjak je izstopil ter mnogo kamenja in peska nanesele na polje. Voda je preplavila železnično progo od Žabnic do Pontablja ter tako poškodovale zidove, da je voznja začasno ustavljena. Zabniško jezero, ki je bilo navadno suho, že od leta 1872. ni bilo tako napolnjeno; voda bi skoraj udarila na vas. Tudi višarski potok je hudo razgrajal. Senožeti so zelo poškodovane, na mnogih krajih se vidi gola rudeča prst. Najhujsje je bilo v Trbižu. Potok je odnesel mnogo lesa in razdejal most pri „Šlosarju“ in bližnjo hišo, tako da so komaj rešili otroke v nedeljo ob 5. uri zjutraj. Tudi novo hišo pod „Šlosarjem“ je razrušilo. V Spod. Trbižu je voda odnesla pol skladišča, hišo Šnablegerjevo in Mikičovo, kakor tudi most med Trbižem in Rablem. Cesta od Rabla sém je na mnogih krajih nasuta s kupi peska. Doli proti Batečam in Beli Peči se vidi, kakor bi stalo jezero. V Kranjski Gori je voda naredila veliko škodo, razrušila je pilo in odnesla mnogo lesa. Podkorenem je potok Krutnik razdejal jedno hišo, več hlevov in most. V nedeljo popoldne je prišel v Kranjsko Goro okr. glavar iz Radovljice vitez Kaltenecker in več prisilnih delavcev na pomoč.

(Razpis učiteljske službe.) Na mestni jednorazrednici na Barju je stalno popolniti učiteljsko in voditeljsko mesto, s katerim so združeni službeni prejemki III. plačilne vrste in prosto naturalno stanovanje v šolskem poslopju. Prošnje je do 8. septembra t. l. vlagati na c. kr. mestni šolski svét v Ljubljani.

(Treščilo) je dné 23. t. m. po službi božji ob 1/12. uro v strelovod cerkve v Senožečah. Strela je odskočila pri glavnih vratih v cerkev, oprasnila kolono pod korom in odletela k stranskemu altarju, kjer je znatno poškodovale marmornat steber. V znožju oltarjevem je menda odšla v tla. Ljudje sobili na potu iz cerkve, dve ženski padli sta v omotico. Jedna se je precéj udarila na čeljusti. Večje nesreče, hvala Bogu, ni bilo.

(Nevihta in ogenj.) Iz Ribnice na Dolenjskem se nam poroča: Dné 18. t. m. je nenadoma prišumela nad našo dolino huda nevihta, kakor bi se utrgal oblak. Treščilo je štirikrat v obližju, v strelovod na župni cerkvi, v topol blizu župnišča, v sadno drevo blizu neke hiše v Hrovači in v graščinsko poslopje. Tu je strela zdrknula v kubinjo, omamila dve osebi, potem skočila v podstrešje, kjer je razdejala nekaj tramovja in strešne opeke. — Drugi dan, dné 19., je nas prestrašil ogenj. V bližnji vasi Sajevcu so bili otroci sami domá, oče s starejšim

sinom v gozdu, mati na polju. Otroci so hoteli ja-
bolka peči ter naredili ogenj, ki pa se je hitro raz-
širil po hiši. Otroci zbeže s krikom, ljudje prihiteli
in rešijo še dveletno otroče, ki se je precej opeklo.
Na pomoč so prihiteli z brizgalnicami iz Ribnice,
Zamosteca, Jurjevice in Dolenje Vasi in ustavili
ogelj. Zgorele so štiri hiše in pet gospodarskih po-
slopij. Zgorelo je tudi mnogo sena, žita, slame in
drugih stvari. Škode je nad 8000 gld. Šla bi bila
vsa vas, da ni pihal ugoden veter in ne bili ljudje
pomagali gasiti s posebno požrtvovalnostjo. Pogo-
relci so bili zavarovani za male svote. Pri tej pri-
liki omenim, da smo pri nas še vedno premalo
preskrbljeni z gasilnim orodjem in da stariši pre-
leno pazijo na svoje otroke.

(Posebna vlaka v Zagreb.) Južna železnica
dovolila je „Ljubljanskemu Sokolu“ priredbo po-
sebnih vlakov iz Trsta in Maribora v Zagreb. Oba
vlaka postajala bosta na vseh postajah. Iz Trsta
odšel bode vlak ob 8-55 zvečer ter prišel v Ljub-
ljano okoli štirih ter na Zidani most ob 6-40
zjutraj; iz Maribora pa odide vlak ob 3-50 in pride
na Zidani most ob 6-58 zjutraj. Tu se oba vlaka
združita v skupni vlak, ki se odpelje ob 7-25 in
dospe v Zagreb ob 10-50 dopoldne. — Cene so
jako ugodne. Vožnji listki veljavni bodo štirinajst
dni in bode vsakdo opravičen vračaje se, dvakrat
pretrgati potovanje.

(Izgubila) je neka dama danes dopoldne na
Mestnem trgu zlato uro z zlato verižico. Najditelj
se prosi, da oboje odda proti dobri nagradi na dr-
žavnem kolodvoru št. 111.

Raznoterosti.

— Izzeljevanje v Ameriko. Statistični
urad v Washingtonu je izračunal, da se je od 1820.
leta do lani priselilo v Združene države 15 600.000
ljudij. Med temi je 4,5 milijonov Nemcev, 3,5 mili-
jona Ircev, 1 milijon Angležev, 1 milijon Švedov
in Norvežanov, 0,5 milijona Avstrijcev, 400.000
Italijanov, 370.000 Francozov, 356.000 Rusov,
300.000 Kitajcev itd.

— Umrl je pater Navmovič, kateri je bil
znan iz znamenite rusinske pravde 1882. leta. Ka-
kor znano, je pokojnik prestopil k pravoslavju in se
preselil v Rusijo.

Telegrami.

Begunje, 25. avgusta. Izvoljena sta vo-
lilna moža: Župnik Janez Košmelj in župan
Janez Jane.

Celovec, 24. avgusta. Varstvena dela
v Trbižu dobro napredujejo, voda upada.

Gradeo, 24. avgusta. Vsled deževja je
Mura narastla nad dva metra normalne viso-
čine ter odnesla mnogo lesa in obrežja.

Dunaj, 25. avgusta. Cesarski namestnik
na Češkem, grof Thun, se je pripeljal.

Kodanj, 24. avgusta. Popoldne sta se
pripeljala ruski car in carica.

Merseburg, 25. avgusta. Pripeljala sta
se cesar in cesarica. Na nagovor kneza Stoll-
berga pri včerašnjem obedu je cesar izrazil
upanje, da se bode ohranil kmečki stan ter
zmagal težave. Vsi upamo mir, če pa pride
vojska, mi je ne bomo krivi.

Piccoli-jeva tinktura za želodec
je mehko, toda ob enem uplívno, delovanje pre-
bavnih organov vrejačje sredstvo, ki krepi želodec,
kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Cena
steklenici 10 kr. (300—168)

Tu je!

23. avgusta.

Pri **Maliču**: Tertschek, zasebnik; baron Kalli; Schröder,
kapitan v pok., iz Trsta. — Schwarz, Duscher, trgovec, in
Kehrich, z Dunaja. — Hudovernig z rodovino iz Budimpešte.
— Pavič, dvorni svetnik, z Reke. — Grundner iz Št. Petra.
— Blahna, logarski uradnik, iz Prage. — Jautzer, zasebnik,
iz Zagreba. — Toman iz Maribora. — Grof Pontini, zasebnik,
iz Milana. — Bauer, trgovec, iz Linca.

Pri **Sonu**: Pollitzer; Petkovich, uradnik, s soprogo;
Schott; Kern, trgovec, iz Trsta. — Müller, trgovec, iz Grada.
— Sonnenberg, trgovec, z Ogerskega. — Rogall, trgovec, iz
Berolina. — Krammer, trgovec, iz Boglara. — Krainz, trgovec,
iz Ilir. Bistrice. — Rinder iz Beljaka. — Holzer, Seeber in

Uradne
in trgovske
KOVERTE
s firmo priporočila
KAT. TISKARNA
v Ljubljani.

Prodaje se posestvo

ležeče v **Zapužah** pol ure od Begunj na Gorenjskem in odnose Lesce pa
Radovljice in Bleda, obstoječe iz **kmetiške hiše z gospodarskimi po-
slopiji in vrtom, jedno valjavko za čréslo, zemljišči** (njivami,
senožetom dobro zaraščenimi gozdovi in pašniki) s **povračem 27 oralov**
in **76 sežnjev** (od katerega se računa le na gozd 13 oralov in
487 sežnjev), s čistim katastralnim dohodkom 82 gld. — V obliži Grilčeva
tovarna za sukno pa letovišči Alborjevo in Bockovo.

Natančnejše podatke zveš v c. kr. notarski pisarni v Trziči, eventualno
pri gosp. Josipu Cuček-u v Knježaku, pošta Zagorje pri sv. Petru na
Notranjskem. (3—2)

ZAHVALA.

Za mnoge dokaze res prijateljskega sočutja o bolezni in smrti
nam nepozabnega gospoda

Jerneja Žužka,
hišnega posestnika in pekovskega mojstra,

izrekamo vsem presrečno zahvalo, v prvi vrsti pa prečast. gospodu
duhovnemu svetniku mestnemu župniku Janezu Rozmanu in čast.
gospodu mestnemu kaplanu Janezu Oblaku za blago duševno
spremstvo, katero sta ranjkemu izkazati blagovolila. Gorko zahvalo
izrekamo tudi darovateljem krasnih vencev, posebno pekovski družbi
in gospodom sv. Jakoba fare svetilem, kateri so spremili našega
prebлага sorodnika krsto do zadnjega počitka, kakor tudi vsem
pogrebem, kateri so ga v tako mnogobrojnem številu spremili na
mirodvor k sv. Krištofu.

(1)

Žalujoci sorodniki.

Sargova glicerina zobna crema.

Izvrstno sredstvo za lepe svetle zobe.

Po kratki rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zob.

Kalodont.

Od zdravstvenega urada potrjeno.

Prav prilično na popotovanji. Dišeče okrepčevalno.

Neškodljivo celo za najnežnejše zobe.

V Nemčiji, Franciji itd. se rabi že z največjim vspehom, nadalje na dvorih,
v najvišjih krogih, kakor tudi v navadni družini.

Dobiva se v lekarnah in parfumerijah itd. Komad 35 kr. (48)

Dunajska borza.

Dné 25. avgusta.

Papirna renta 5%, 16% davka	90 gld. 35 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	90 " 50 "
Zlata renta 4%, davka prosta	111 " 35 "
Papirna renta 5%, davka prosta	101 " 95 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1010 " — "
Kreditne akcije, 160 gld.	175 " 50 "
London, 10 funtov strl.	118 " 05 "
Napoleonondor (20 fr.)	9 " 40 "
Cesarski cekini	5 " 64 "
Nemških mark 100	58 " 57 1/2 "

Dné 24. avgusta.

Ogerska zlata renta 4%	103 gld. 55 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 " 75 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	135 " 50 "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	146 " — "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	180 " — "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred. banke 4%	97 " — "
Zastavna pisma " " " 4 1/2 %	100 " 20 "
Kreditne srečke, 100 gld.	190 " — "
St. Genois srečke, 40 gld.	60 " 75 "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	20 gld. 75 kr.
Avstr. rubečega križa srečke, 10 gld.	17 " 40 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	20 " — "
Salmove srečke, 40 gld.	59 " — "
Windischgrazove srečke, 20 gld.	49 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	150 " — "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2897	" — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	96 " 50 "
Papirni rubelj	1 " 20 1/2 "
Laških lir 100	45 " 95 "

MERCUR menjarnična delniška
družba na Dunaju,
I., Wollzeile štev. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem
listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute
in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nataganje glavnice priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2 % zastavna pisma peštanske ogerske komer-
cijonalne banke.

4 1/2 % komunalne obveznice ogerske hipotečne
banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podruž-
nice njene.

Kreditne promese

à 4 1/2 gld. in 50 kr. kolek.

Glavni dobitek

goldinarjev **150.000** avstr. velj.

Žrebanje je že dné 1. septembra!